

Sygn. akt XI W 3997/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 21 lipca 2017 roku, 12 września 2017 roku, 9 marca 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **W. K.**

synowi B. i W.

urodzonemu (...) w N. S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 31 lipca 2016 r. ok. godz. 17:30 w W. przy Al. (...) (...) sklepie (...) dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 10,04 zł na szkodę w/w sklepu,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw,

I. obwinionego W. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 119 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych,

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw orzeka zwrot W. K. paragonów, znajdujących się na k. 47-49 akt sprawy niniejszej;

III. płytę DVD ujętą w wykazie na k. 14 oraz płytę DVD znajdującą się na k. 122 pozostawia w aktach sprawy;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3997/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2016 roku około godziny 17.30 obwiniony W. K. przebywał w sklepie (...), mieszczącym się przy Al. (...) (...) w W.. Z uwagi na nienaturalne zachowanie obwinionego, pracownik ochrony przedmiotowego sklepu (...), podjął na monitoringu jego obserwację. W. K. rozglądał się po sklepie, brał towary, które nosił w ręku - m.in. wkretak i taśmę izolacyjną. Następnie, idąc na dział z farbami, obwiniony schował wkretak do kieszeni spodni, a kod kreskowy od wkretaka odłożył na półkę z syfonami. Do kieszeni schował też taśmę izolacyjną. Nie uiszczając opłaty za w/w przedmioty, przekroczył linię kas, gdzie został zatrzymany przez pracownika ochrony i zaprowadzony do pokoju

zatrzymań. W pokoju zatrzymań obwiniony na prośbę pracownika ochrony wyjął z kieszeni przedmiotowy wkrętak (7,99 zł) oraz taśmę izolacyjną (2,05 zł) o łącznej wartości 10,04 zł. Na miejsce wezwano patrol Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadków: K. D. (k. 129), E. Ł. (1) (k. 95-96), P. F. (k. 96) oraz D. K. (k. 85-86, 10);
- notatkę urzędową (k. 1);
- ofertę cenową (k. 6)
- oględziny materiału filmowego (k. 129).

Obwiniony W. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił w szczególności, że nie dokonał kradzieży, a taśmę i wkrętak zakupił wcześniej w sklepie. Przed Sądem zaprzeczał, jakoby posiadał przy sobie wkrętak. Robił zakupy w związku z remontem. Na wszystko ma rachunki.

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego W. K., w których zaprzecza on, aby popełnił przedmiotowe wykroczenie, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Fakt, iż obwiniony faktycznie popełnił przedmiotowe wykroczenie znajduje w pełni potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadków D. K., K. D. i oględzinach zapisu monitoringu dokonanych przez Sąd.

Wyjaśnienia obwinionego są natomiast nielogiczne, sprzeczne ze sobą, niekonsekwentne. Także paragony złożone przez obwinionego w żadnej mierze nie potwierdzają, że ujawnione przy nim przedmioty zostały przez niego zakupione wcześniej.

Świadek D. K. dokładnie opisał przebieg właściwego zdarzenia bezpośrednio po tym, jak do niego doszło, a następnie zdarzenie opisał przed Sądem. Z jego zeznań wynika, że obwiniony chodząc po sklepie miał w ręku wkrętak oraz taśmę izolacyjną, które ukrył w kieszeni spodni, a następnie przekroczył linię kas bez uiszczenia należności za w/w przedmioty. Po zatrzymaniu obwinionego i przejściu do pokoju przesłuchań okazało się, że wskazane przedmioty nadal znajdowały się w kieszeni obwinionego i na prośbę pracownika ochrony zostały one przez obwinionego z kieszeni wyjęte.

Powyższe okoliczności znajdują również potwierdzenie w nagraniu z monitoringu sklepu z dnia 31 lipca 2016 r. Mając na uwadze powyższe Sąd, obdarzył zeznania tego świadka walorem wiarygodności, gdyż są one konsekwentne, jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Znajdują one nadto potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez świadka K. D. -- pracownika ochrony obiektu, która także w dniu zdarzenia obserwowała zachowanie obwinionego na monitoringu i która dokładnie opisała jak doszło do przedmiotowej kradzieży, w szczególności znalazła pozostawioną przez obwinionego zawleczkę z kodem od wkrętaka. Zeznania tego świadka – jako korespondujące z zeznaniami pierwszego ze wskazanych świadków i zapisem z monitoringu, którego oględziny dokonano na rozprawie, Sąd uznaje za wiarygodne.

Świadkowie E. Ł. (1) i P. F., będący funkcjonariuszami Policji, którzy zostali wezwani na miejsce ujęcia obwinionego, potwierdzili treść sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu notatki urzędowej E. Ł. (1) (k. 1). Ich zeznania nie budzą w tej sytuacji żadnej wątpliwości – korespondują wzajemnie ze sobą i z treścią notatki urzędowej.

Nic do sprawy nie wniosły zeznania świadka R. P. (k. 128).

Sąd obdarzył wiarą dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Z opinii sądowo-psychiatrycznej uzyskanej w toku postępowania sądowego (k. 52-53) wynika, że stan psychiczny obwinionego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie znosił ani nie ograniczał w stopniu znacznym jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Sąd dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej, albowiem została ona sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez kompetentną osobę – lekarza psychiatrę. Opinia biegłej jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn popełniony przez obwinionego W. K. wyczerpuje znamiona czynu zabronionego określonego w art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń, a mianowicie kradzieży.

Wskazany przepis penalizuje zachowanie polegające na zaborze cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Przez zabór rozumie się uzyskanie władztwa nad daną rzeczą w sposób bezprawny, tj. pozbawiony ważnej podstawy prawnej. Zabór mienia musi nastąpić wbrew woli właściciela (posiadacza), a z reguły dochodzi do niego też bez wiedzy uprawnionego, zaś jeżeli już ma to miejsce za jego wiedzą, to zazwyczaj wszakże bez użycia wobec jego osoby jakichkolwiek oddziaływań ze strony sprawcy. Bezsprzecznie wyżej wymienione znamiona nosi zachowanie obwinionego, który wbrew woli właściciela sklepu zabrał taśmę izolacyjną oraz wkrętek o łącznej wartości 10,04 zł.

Zachowanie obwinionego wypełniło również znamiona strony podmiotowej powołanego przepisu. Obwiniony dokonał przypisanego mu czynu umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim zaboru rzeczy (art. 6 § 1 kw). Nie może budzić wątpliwości, że miał on „chęć” (tzw. element wolitywny) dokonania opisanego czynu, przy równoczesnej świadomości realizacji wszystkich jego znamion (element intelektualny).

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony W. K. jest sprawcą wykroczenia, a nie zaledwie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), a także jest to czyn przez niego zawiniony (popełniony w sytuacji, w której mógł on postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, a zatem nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Warto przy tym podnieść, że stopień zawinienia wyznaczają zawsze: rozpoznawalność sytuacji – i to zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego oraz podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa, a nadto zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych przesłanek w przypadku obwinionego prowadzi do wniosku, iż można mu zarzucić, że w czasie swego bezprawnego, karalnego oraz społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu W. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

W przekonaniu Sądu dolegliwość orzeczonej wobec obwinionego kary nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był szczególnie znaczny. Ma na to wpływ w szczególności niewysoka wartość skradzionego mienia. Jednakże z drugiej strony nie wolno zupełnie abstrahować od sposobu działania obwinionego, tzn. pominać tego, iż dokonał on kradzieży w miejscu publicznym, jawnie lekceważąc normy prawne, ani tym bardziej tego, że jego działanie – jako podjęte w zamiarze bezpośrednim – było przemyślane, co pociąga za sobą wyższy stopień winy.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd uwzględnił także okoliczności wymienione przykładowo w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jej stosunki rodzinne, jak również sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Nie był karany za przestępstwa (informacja z KRK - k. 119).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wymiarze 800 zł – przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Płyty DVD z nagraniem z monitoringu pozostawiono w aktach sprawy. Obwinionemu zwrócono złożone przez niego paragony (art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw).

Na podstawie przepisów art. 624 § 1 w zw. z art. 121 § 1 kpw Sąd zwolnił obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określił, że ponosi je Skarb Państwa. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie dodatkowo kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego sytuację majątkową i wysokość orzeczonej grzywny.